

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 250/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. B. F., Advokátska kancelária F., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 488/2013 až sp. zn. Rvp 773/2013 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne uvedenými v prílohe tohto uznesenia a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 488/2013 až sp. zn. Rvp 773/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 488/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 4. januára 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uvedenými v prílohe tohto uznesenia (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka Okresnému súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) doručila žaloby, ktorými sa domáhala svojich nárokov na náhradu škody – nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, smerujúce proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Predmetné žaloby boli vedené okresným súdom pod spisovými značkami uvedenými v prílohe tohto uznesenia.

Popisom procesných úkonov vykonaných v troch konaniach pred okresným súdom, v ktorých na základe návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora a dvoch žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo zo strany okresného súdu k oneskorenému rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora a k oneskorenému udeleniu poverení na vykonanie exekúcie, sťažovateľka poukázala na to, že práve nesprávny úradný postup okresného súdu poznačený zbytočnými prietahmi bol dôvodom podania jej žaloby o náhradu škody okresnému súdu, ktorý je zároveň podľa zákona súdom príslušným na prerokovanie a rozhodnutie tejto veci.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala „už v úvode podanej žaloby požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Trenčín sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námetka zaujatosti z objektívneho pohľadu)“. V rámci odôvodnenia svojej požiadavky okrem iného poukázala na skutočnosť, že okresný súd, ktorý zapríčinil svojím nesprávnym úradným postupom vznik škody na jej strane, nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať, ďalej na to, že takýmto postupom by došlo k nerešpektovaniu zásady nemo debet esse iudex in propria causa, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Krajský súd napadnutými rozhodnutiami rozhodol tak, že nevyhlásil všetkých sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania v predmetných konaniach. Napadnuté rozhodnutia krajského súdu sú podľa sťažovateľky «nesprávne, zakladajúce zásah do jeho základných práv, konkrétne:

- základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom;

- základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom».

V rámci svojej argumentácie sťažovateľka poukázala na právne závery obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu (napr. nález sp. zn. II. ÚS 283/2009 z 26. novembra 2009, nález sp. zn. III. ÚS 116/06 z 5. septembra 2006, uznesenie sp. zn. II. ÚS 336/09 z 8. októbra 2009, nález sp. zn. III. ÚS 47/05 z 11. mája 2005, nález sp. zn. II. ÚS 71/97 z 24. novembra 1997, nález sp. zn. I. ÚS 46/05 zo 17. marca 2005, nález sp. zn. IV. ÚS 345/09 z 8. októbra 2009, rozsudok ECHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25. februára 1997, ods. 73, rozsudok ECHR Kyprianou v. Cyprus z 15. decembra 2005 atď.) a

odvolávajúc sa na ňu uviedla, že „námietka porušenia nestrannosti je nanajvyšš dôvodná pre:

a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach;

b) vylúčený je sudca aj preto, že získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní (priamo výkonom funkcie sudcu na súde, ktorý škodu spôsobil);

c) do úvahy prichádza aj vzťah ekonomickej závislosti (zníženie rozpočtovaných prostriedkov súdu splnením povinnosti úhrady škody sťažovateľovi).“.

V sporoch vedených okresným súdom bude podľa sťažovateľky nevyhnutné „na základe vykonaného dokazovania posúdiť, či a akým spôsobom došlo k uskutočneniu nesprávneho úradného postupu, pričom pri danom právnom stave bude takéto posudzovanie uskutočňovať súd, ktorý nesprávny úradný postup vykonal a spôsobil ním škodu žalobcovi. V tomto prípade preto existuje legitímny dôvod pochybovať o nestrannosti okresného súdu, ako aj nestrannosti sudcov tohto súdu a to najmä preto, že:

a) Žalobca chce, aby v konaní boli vypočutí ako svedkovia sudcovia okresného súdu na ktorom došlo k vykonaniu nesprávneho úradného postupu, a taktiež aby ako svedok vystúpil pred súdom predseda okresného súdu poverený riadením súdu, ako aj podpredseda okresného súdu a to z dôvodu dlhého časového rozsahu zásahu, ktorý pokrýva obdobie, kedy boli do hodnoteného úradného postupu zapájaní všetci zamestnanci súdu. Preto rovnako tak do úvahy prichádzajú ako svedkovia aj vyšší súdny úradníci, či zamestnanci administratívy okresného súdu, ktorý nesprávny úradný postup uskutočnil. V prípade nevyhlúčenia okresného súdu z rozhodovania dôjde k ústavne neakceptovateľnej situácii, kedy budú proti sebe vypovedať sudcovia, ktorí zároveň pojednávajú rovnakú vec a síce sudcovia súdu, ktorý uskutočnil nesprávny úradný postup. V takejto situácii nie je možné rozumne predpokladať, že výpovede budú objektívne pravdivé, pretože sudca bude vypovedať pred kolegom sudcom, ktorý následne bude vypovedať pred ním o tej istej veci. Následné reťazenie výpovedí v sporoch rovnakého druhu na tom istom súde nemôže priniesť zdanie o spravodlivom výkone súdnej moci. Sudcovia a zamestnanci súdu by mali nutne

v sporovom konaní v pozícii svedka predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.

b) Na rovnakom mechanizme ako je opísaný pod písm. a) je založené spochybnenie zdania spravodlivosti v prípade výkonu dokazovania listinnými dôkazmi. Ak sudca bude vykonávať dôkaz listinou zo súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia) kolegu a následne tento kolega bude vykonávať dôkaz listinou z jeho súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia), pričom pôjde o spor rovnakého druhu, je zrejmé, že spravodlivé posúdenie nemožno predpokladať. Nemožno tiež predpokladať spravodlivé zadovažovanie listín zo súdneho oddelenia.

c) Otázky, ktoré by museli v súvislosti s posudzovaním nesprávneho úradného postupu sudcovia, ktorí sú kolegovia na tom istom súde, paralelne riešiť, a spôsob ako by ich riešili, by prejudikoval stanovisko súdu a nenáležite ovplyvňoval vývoj iných sporov rovnakého druhu prebiehajúcich na tom istom súde. V takomto prípade nemožno predpokladať zdanie spravodlivého výkonu súdnej moci. Sudcovia by opäť mali nutne v sporovom konaní predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.

d) Súd musí byť inter alia nezávislý od strán v spore. Ak je súdom Okresný súd Trenčín a na strane žalovaného stojí zástupca Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý obhajuje postupy sudcu a zamestnancov Okresného súdu Trenčín, aby tak dokázal, že v danej veci nešlo o nesprávny úradný postup Okresného súdu Trenčín a škoda nenastala, nemožno hovoriť o tom, že súd je nezávislý od žalovaného ako strany v spore. Navyše ak podľa úpravy regresnej náhrady v zmysle ust. § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. bude Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky tým, kto bude uplatňovať regresnú náhradu voči súdu a následne súd bude povinný uplatňovať regresnú náhradu voči zodpovednej osobe, teda sudcovi. Sudca má záujem na tom, aby žalovaný bol v spore úspešný a aby sa tak predišlo uplatňovaniu regresnej náhrady voči nemu, či jeho kolegom, zamestnancom súdu. Sudcovia by mali nutne v sporovom konaní predsudky vo vzťahu k ich regresnému postihu. Predsudky tohto druhu spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.“

Podľa sťažovateľky objektívna skutočnosť spočíva v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním jednotlivých sudcov okresného súdu majú byť

prerokované a rozhodnuté sudcami toho istého okresného súdu, ktorí majú medzi sebou „*minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v očiach strán ako nezávislí. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnemu záveru ako krajský súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach.

Krajský súd podľa sťažovateľky v napadnutých rozhodnutiach dostatočne nevyhodnotil dôvody vylúčenia sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania predmetných vecí, ktorými sú:

„a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci, čo vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach;

b) nutnosť vylúčenia sudcu ktorý získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní;

c) ekonomickú závislosť.“

Sťažovateľka svoje sťažnosti následne doplnila podaniami doručenými ústavnému súdu 26. februára 2013, v ktorých reagovala na uznesenie ústavného súdu zo 6. februára 2013, ktorým boli jej obsahovo obdobné sťažnosti ústavným súdom odmietnuté z dôvodu nedostatku jeho právomoci na ich prerokovanie a rozhodnutie „*s nádejou, že zvráti stav bezlimitnej deformácie ľudských práv uskutočňovanej systematicky činnosťou súdov Slovenskej republiky v oboch systémoch súdnej moci, pričom táto jeho preventívna činnosť zamedzí diskreditácii Slovenskej republiky na pôde Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu*“.

Podľa sťažovateľky „*V danej veci nie je možné nastoliť nápravu porušených práv podaním dovolania z dôvodu podľa ust. § 237 písm. g) OSP (dovolanie nie je prípustné)! Dovolanie nie je prípustné ani z iných všeobecných dôvodov...*“ V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach

vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Ústavný súd však uvedenú rozhodovaciu prax podľa sťažovateľky bez akéhokoľvek zdôvodnenia porušil práve a len v jej prípade. Sťažovateľka taktiež poukázala na odôvodnenie publikovaného uznesenia (40/1998 ZSP) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 20/97, v ktorom tento súd vyslovil: *„Na prejednanie opravného prostriedku (odvolania či dovolania) proti rozhodnutiu nadriadeného súdu, ktorým tento rozhodoval o vylúčení sudcov príslušného súdu, nie je daná príslušnosť žiadneho súdu. Preto Najvyšší súd v takomto prípade konanie o opravnom prostriedku zastaví (§ 104 ods. 1 v spojení s § 243c O. s. p.)...“*

Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva *„v právnom štáte jednoznačný záver, že vo vecí je daná právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky rozhodnúť o podanej ústavnej sťažnosti, pričom vzhľadom k existencii viac ako 10.000 pozitívnych rozhodnutí krajských súdov Slovenskej republiky, ktoré predložil sťažovateľ ústavnému súdu ako dôkazy v konaní a ktoré svedčia o jednoznačnej potrebe vylúčiť okresné sudy z prejednávania a rozhodovania vecí s predmetom náhrady škody, neostáva nič iné, len zo strany ústavného súdu vyhovieť princípu legality a princípu právnej istoty a rozhodnúť podľa predloženého petitu.“*

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami krajského súdu, zruší napadnuté rozhodnutia krajského súdu a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľka súčasne navrhla ústavnému súdu, aby rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu, pretože ide *„o nastolenie súladu s verejným záujmom na riadnom dodržiavaní záväznej právnej regulácie všeobecnými súdmi Slovenskej republiky“*.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak

v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 488/2013 až sp. zn. Rvp 773/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B

K namietanému porušeniu ostatných základných práv a slobôd napadnutými rozhodnutiami krajského súdu

Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami krajského súdu. K porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť v dôsledku toho, že napadnutými rozhodnutiami krajský súd nevytlúčil všetkých sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania predmetných vecí napriek tomu, že škoda, ktorú si sťažovateľka uplatnila v podaných žalobách, vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom toho istého okresného súdu.

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavnoprocených princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v Občianskom súdnom poriadku garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prerokovania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 12 až § 16 OSP).

Okolnosť, že o veci napriek tomu rozhoduje sudca, ktorý mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z ďalšej účasti na jej prerokovávaní a rozhodovaní vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (v danom prípade sťažovateľky, ktorá podala námietku zaujatosti voči sudcom okresného súdu) a vylúčiť nimi označených sudcov z ďalšieho prerokovávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby (v tomto prípade návrh na vylúčenie všetkých sudcov z ďalšieho prerokovávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť) a rozhodnúť o ňom.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých *„všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje“* (I. ÚS 9/00), v dôsledku čoho *„do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť iba vtedy, ak by ich rozhodnutia (a im predchádzajúci postup) boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré nebolo napravené ani v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov“* (I. ÚS 24/00).

Pokiaľ právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy pomocou riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku, nie je možné domáhať sa ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

Podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi, postupov a judikatúry všeobecného súdnictva sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) dôvodom i na podanie dovolania (IV. ÚS 26/04, IV. ÚS 201/04).

Pokiaľ podľa názoru sťažovateľky krajský súd na jej námietky neprihliadal a napadnutými rozhodnutiami rozhodol zjavne neodôvodnene, potom mala právo podať proti nim mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie. Ustanovenie § 237 písm. g) OSP zakladá totiž prípustnosť dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu aj skutočnosť, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. V tomto prípade v predmetných konaniach teda opätovne existoval „*iný súd*“, a to najvyšší súd ako súd dovolací povolaný na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľky. Ústavný súd preto nemá dostatok právomoci na preskúmanie sťažovateľkiných námietok nezákonného sudcu, ktoré smerovali proti napadnutým rozhodnutiam krajského súdu.

Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkým účastníkom dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Takýto postup však vylučuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosti sťažovateľky pri ich predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Navyše ústavný súd k tomu poznamenáva, že pokiaľ by sa v ďalšom priebehu konania objavili nové skutočnosti objektívne a dôvodne vzbudzujúce pochybnosť o nestrannosti a nezaujatosti sudcu konajúceho v sťažovateľkinej veci, môže sa sťažovateľka ochrany svojho práva na prerokovanie veci pred nezávislým a nestranným súdom domáhať vznesením novej námietky zaujatosti (§ 15a OSP), prípadne prostredníctvom opravných prostriedkov [§ 201 a § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) OSP, resp. § 237 písm. g) OSP], o čom svedčí aj judikatúra najvyššieho súdu, v zmysle ktorej: „*Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) O. s. p., posúdiť túto otázku samostatne*

a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti“ (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 153/96 z 21. augusta 1997).

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2013

Príloha k uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 250/2013

Por. č.	Uznesenia Krajského súdu v Trenčíne (sp. zn.)	Uznesenia Okresného súdu Trenčín (sp. zn.)
1.	4 NcC 260/2012	22 C 375/2012
2.	4 NcC 251/2012	22 C 366/2012
3.	4 NcC 230/2012	15 C 133/2012
4.	19 NcC 241/2012	15 C 134/2012
5.	17 NcC 262/2012	22 C 383/2012
6.	4 NcC 262/2012	22 C 381/2012
7.	4 NcC 186/2012	22 C 384/2012
8.	19 NcC 260/2012	22 C 385/2012
9.	6 NcC 122/2012	22 C 386/2012
10.	19 NcC 178/2012	22 C 387/2012
11.	4 NcC 261/2012	22 C 388/2012
12.	6 NcC 50/2012	15 C 87/2012
13.	17 NcC 74/2012	15 C 88/2012
14.	6 NcC 112/2012	15 C 177/2012
15.	19 NcC 274/2012	22 C 379/2012
16.	19 NcC 259/2012	22 C 378/2012
17.	17 NcC 261/2012	22 C 376/2012
18.	4 NcC 131/2012	15 C 101/2012
19.	19 NcC 131/2012	15 C 100/2012
20.	19 NcC 66/2012	15 C 98/2012
21.	4 NcC 66/2012	15 C 97/2012
22.	4 NcC 137/2012	15 C 117/2012
23.	19 NcC 85/2012	15 C 202/2012
24.	19 NcC 87/2012	15 C 209/2012
25.	17 NcC 233/2012	15 C 128/2012
26.	6 NcC 157/2012	15 C 129/2012
27.	4 NcC 236/2012	15 C 125/2012
28.	17 NcC 237/2012	15 C 124/2012
29.	17 NcC 234/2012	15 C 122/2012
30.	17 NcC 167/2012	15 C 183/2012
31.	4 NcC 103/2012	15 C 174/2012
32.	4 NcC 154/2012	15 C 113/2012
33.	19 NcC 134/2012	15 C 112/2012
34.	6 NcC 90/2012	15 C 111/2012
35.	17 NcC 137/2012	15 C 110/2012
36.	17 NcC 155/2012	15 C 116/2012
37.	19 NcC 152/2012	15 C 115/2012
38.	19 NcC 153/2012	15 C 114/2012
39.	19 NcC 232/2012	15 C 121/2012

40.	19 NcC 156/2012	15 C 120/2012
41.	4 NcC 157/2012	15 C 118/2012
42.	19 NcC 243/2012	15 C 107/2012
43.	17 NcC 134/2012	15 C 106/2012
44.	19 NcC 133/2012	15 C 105/2012
45.	4 NcC 134/2012	15 C 104/2012
46.	17 NcC 132/2012	15 C 103/2012
47.	19 NcC 130/2012	15 C 102/2012
48.	19 NcC 132/2012	15 C 108/2012
49.	4 NcC 156/2012	15 C 119/2012
50.	19 NcC 236/2012	15 C 123/2012
51.	17 NcC 239/2012	15 C 126/2012
52.	19 NcC 99/2012	15 C 168/2012
53.	17 NcC 113/2012	15 C 161/2012
54.	4 NcC 84/2012	15 C 201/2012
55.	6 NcC 57/2012	15 C 203/2012
56.	6 NcC 161/2012	15 C 93/2012
57.	19 NcC 69/2012	15 C 92/2012
58.	4 NcC 70/2012	15 C 91/2012
59.	6 NcC 193/2012	15 C 90/2012
60.	17 NcC 73/2012	15 C 89/2012
61.	6 NcC 207/2012	12 C 298/2012
62.	6 NcC 160/2012	22 C 363/2012
63.	6 NcC 159/2012	22 C 365/2012
64.	6 NcC 173/2012	22 C 377/2012
65.	6 NcC 174/2012	22 C 382/2012
66.	6 NcC 199/2012	22 C 327/2012
67.	6 NcC 120/2012	22 C 330/2012
68.	6 NcC 185/2012	22 C 331/2012
69.	6 NcC 188/2012	22 C 338/2012
70.	6 NcC 155/2012	22 C 357/2012
71.	17 NcC 179/2012	22 C 297/2012
72.	19 NcC 20/2012	14 C 372/2012
73.	19 NcC 147/2012	14 C 359/2012
74.	17 NcC 148/2012	14 C 360/2012
75.	19 NcC 146/2012	14 C 361/2012
76.	4 NcC 153/2012	14 C 363/2012
77.	19 NcC 145/2012	14 C 362/2012
78.	17 NcC 240/2012	14 C 352/2012
79.	17 NcC 210/2012	14 C 366/2012
80.	17 NcC 154/2012	14 C 365/2012
81.	6 NcC 192/2012	14 C 364/2012
82.	19 NcC 150/2012	14 C 354/2012
83.	4 NcC 209/2012	14 C 353/2012
84.	19 NcC 208/2012	14 C 355/2012

85.	4 NcC 149/2012	14 C 356/2012
86.	4 NcC 147/2012	14 C 358/2012
87.	6 NcC 102/2012	14 C 357/2012
88.	19 NcC 237/2012	14 C 348/2012
89.	4 NcC 152/2012	14 C 347/2012
90.	17 NcC 133/2012	14 C 346/2012
91.	6 NcC 88/2012	14 C 345/2012
92.	19 NcC 163/2012	15 C 193/2012
93.	17 NcC 86/2012	15 C 200/2012
94.	4 NcC 105/2012	15 C 169/2012
95.	4 NcC 102/2012	15 C 167/2012
96.	19 NcC 100/2012	15 C 166/2012
97.	19 NcC 101/2012	15 C 165/2012
98.	4 NcC 167/2012	15 C 199/2012
99.	19 NcC 102/2012	15 C 164/2012
100.	17 NcC 318/2012	15 C 163/2012
101.	17 NcC 153/2012	14 C 349/2012
102.	4 NcC 82/2012	15 C 54/2012
103.	17 NcC 246/2012	15 C 55/2012
104.	19 NcC 80/2012	15 C 56/2012
105.	6 NcC 55/2012	15 C 57/2012
106.	6 NcC 54/2012	15 C 58/2012
107.	17 NcC 165/2012	15 C 198/2012
108.	17 NcC 166/2012	15 C 197/2012
109.	6 NcC 49/2012	15 C 162/2012
110.	6 NcC 162/2012	15 C 195/2012
111.	6 NcC 110/2012	15 C 194/2012
112.	19 NcC 264/2012	22 C 262/2012
113.	4 NcC 237/2012	15 C 145/2012
114.	6 NcC 48/2012	15 C 143/2012
115.	19 NcC 175/2012	22 C 259/2012
116.	4 NcC 264/2012	22 C 260/2012
117.	4 NcC 111/2012	15 C 146/2012
118.	17 NcC 111/2012	15 C 147/2012
119.	17 NcC 77/2012	15 C 85/2012
120.	17 NcC 75/2012	15 C 61/2012
121.	4 NcC 74/2012	15 C 86/2012
122.	6 NcC 184/2012	12 C 276/2012
123.	4 NcC 97/2012	11 C 235/2012
124.	17 NcC 97/2012	11 C 236/2012
125.	4 NcC 95/2012	11 C 237/2012
126.	17 NcC 93/2012	11 C 238/2012
127.	17 NcC 92/2012	11 C 239/2012
128.	19 NcC 92/2012	11 C 221/2012
129.	17 NcC 214/2012	12 C 376/2012

130.	17 NcC 228/2012	12 C 375/2012
131.	17 NcC 209/2012	12 C 372/2012
132.	17 NcC 145/2012	14 C 327/2012
133.	17 NcC 144/2012	14 C 328/2012
134.	4 NcC 145/2012	14 C 329/2012
135.	4 NcC 308/2012	22 C 299/2012
136.	19 NcC 143/2012	14 C 326/2012
137.	4 NcC 148/2012	14 C 323/2012
138.	17 NcC 150/2012	14 C 324/2012
139.	17 NcC 136/2012	14 C 325/2012
140.	19 NcC 144/2012	14 C 320/2012
141.	6 NcC 91/2012	14 C 319/2012
142.	4 NcC 144/2012	14 C 331/2012
143.	6 NcC 99/2012	14 C 341/2012
144.	19 NcC 238/2012	14 C 340/2012
145.	19 NcC 234/2012	14 C 339/2012
146.	19 NcC 149/2012	14 C 322/2012
147.	19 NcC 135/2012	14 C 321/2012
148.	17 NcC 147/2012	14 C 342/2012
149.	4 NcC 240/2012	14 C 343/2012
150.	4 NcC 316/2012	14 C 344/2012
151.	6 NcC 101/2012	14 C 330/2012
152.	4 NcC 239/2012	14 C 351/2012
153.	6 NcC 103/2012	14 C 350/2012
154.	6 NcC 100/2012	14 C 338/2012
155.	19 NcC 235/2012	14 C 337/2012
156.	19 NcC 154/2012	14 C 336/2012
157.	17 NcC 238/2012	14 C 335/2012
158.	6 NcC 97/2012	14 C 334/2012
159.	17 NcC 149/2012	14 C 333/2012
160.	17 NcC 156/2012	14 C 332/2012
161.	17 NcC 211/2012	14 C 373/2012
162.	17 NcC 282/2012	14 C 375/2012
163.	6 NcC 140/2012	14 C 374/2012
164.	4 NcC 210/2012	14 C 376/2012
165.	19 NcC 285/2012	14 C 367/2012
166.	4 NcC 286/2012	14 C 378/2012
167.	19 NcC 210/2012	14 C 377/2012
168.	4 NcC 287/2012	14 C 368/2012
169.	17 NcC 242/2012	14 C 370/2012
170.	17 NcC 287/2012	14 C 369/2012
171.	6 NcC 139/2012	14 C 371/2012
172.	19 NcC 304/2012	27 C 302/2012
173.	19 NcC 306/2012	27 C 301/2012
174.	19 NcC 106/2012	27 C 300/2012

175.	19 NcC 38/2012	27 C 272/2012
176.	17 NcC 35/2012	27 C 270/2012
177.	17 NcC 36/2012	27 C 269/2012
178.	19 NcC 33/2012	27 C 268/2012
179.	4 NcC 36/2012	27 C 267/2012
180.	4 NcC 288/2012	27 C 303/2012
181.	19 NcC 250/2012	12 C 222/2012
182.	17 NcC 182/2012	12 C 346/2012
183.	17 NcC 183/2012	12 C 345/2012
184.	6 NcC 123/2012	12 C 344/2012
185.	6 NcC 134/2012	12 C 314/2012
186.	6 NcC 74/2012	27 C 295/2012
187.	17 NcC 68/2012	15 C 99/2012
188.	17 NcC 102/2012	15 C 158/2012
189.	19 NcC 170/2012	12 C 269/2012
190.	17 NcC 174/2012	12 C 266/2012
191.	17 NcC 112/2012	15 C 157/2012
192.	19 NcC 104/2012	15 C 149/2012
193.	6 NcC 158/2012	15 C 127/2012
194.	19 NcC 42/2012	27 C 332/2012
195.	6 NcC 196/2012	27 C 373/2012
196.	4 NcC 294/2012	27 C 374/2012
197.	4 NcC 295/2012	27 C 375/2012
198.	19 NcC 185/2012	12 C 354/2012
199.	17 NcC 204/2012	12 C 313/2012
200.	4 NcC 206/2012	12 C 307/2012
201.	6 NcC 133/2012	12 C 306/2012
202.	4 NcC 199/2012	12 C 305/2012
203.	4 NcC 201/2012	12 C 304/2012
204.	17 NcC 83/2012	15 C 228/2012
205.	6 NcC 197/2012	27 C 376/2012
206.	17 NcC 297/2012	27 C 377/2012
207.	4 NcC 310/2012	27 C 371/2012
208.	19 NcC 309/2012	27 C 372/2012
209.	17 NcC 32/2012	27 C 368/2012
210.	4 NcC 34/2012	27 C 369/2012
211.	4 NcC 311/2012	27 C 370/2012
212.	19 NcC 293/2012	27 C 378/2012
213.	17 NcC 306/2012	27 C 331/2012
214.	4 NcC 123/2012	14 C 275/2012
215.	19 NcC 43/2012	27 C 330/2012
216.	4 NcC 45/2012	27 C 329/2012
217.	4 NcC 80/2012	15 C 220/2012
218.	6 NcC 53/2012	15 C 221/2012
219.	19 NcC 82/2012	15 C 223/2012

220.	19 NcC 70/2012	15 C 224/2012
221.	19 NcC 81/2012	15 C 225/2012
222.	17 NcC 84/2012	15 C 226/2012
223.	19 NcC 71/2012	15 C 227/2012
224.	17 NcC 33/2012	27 C 254/2012
225.	19 NcC 115/2012	11 C 390/2012
226.	17 NcC 118/2012	11 C 391/2012
227.	4 NcC 118/2012	11 C 392/2012
228.	4 NcC 151/2012	11 C 269/2012
229.	6 NcC 35/2012	27 C 286/2012
230.	17 NcC 139/2012	27 C 285/2012
231.	4 NcC 161/2012	11 C 267/2012
232.	19 NcC 203/2012	11 C 266/2012
233.	4 NcC 160/2012	11 C 265/2012
234.	17 NcC 34/2012	27 C 250/2012
235.	4 NcC 51/2012	27 C 287/2012
236.	6 NcC 25/2012	27 C 277/2012
237.	6 NcC 37/2012	27 C 276/2012
238.	6 NcC 72/2012	27 C 304/2012
239.	17 NcC 101/2012	11 C 257/2012
240.	19 NcC 98/2012	11 C 256/2012
241.	6 NcC 119/2012	12 C 254/2012
242.	6 NcC 165/2012	12 C 255/2012
243.	6 NcC 36/2012	27 C 280/2012
244.	19 NcC 52/2012	27 C 279/2012
245.	4 NcC 290/2012	27 C 278/2012
246.	6 NcC 107/2012	11 C 262/2012
247.	4 NcC 165/2012	11 C 261/2012
248.	17 NcC 140/2012	11 C 345/2012
249.	19 NcC 199/2012	11 C 344/2012
250.	19 NcC 137/2012	11 C 343/2012
251.	6 NcC 93/2012	11 C 342/2012
252.	19 NcC 136/2012	11 C 341/2012
253.	19 NcC 126/2012	11 C 340/2012
254.	17 NcC 58/2012	27 C 273/2012
255.	4 NcC 159/2012	11 C 263/2012
256.	19 NcC 160/2012	11 C 268/2012
257.	17 NcC 49/2012	27 C 257/2012
258.	19 NcC 48/2012	27 C 256/2012
259.	17 NcC 50/2012	27 C 255/2012
260.	4 NcC 33/2012	27 C 253/2012
261.	17 NcC 119/2012	11 C 388/2012
262.	6 NcC 80/2012	11 C 389/2012
263.	19 NcC 116/2012	11 C 387/2012
264.	19 NcC 36/2012	27 C 261/2012

265.	4 NcC 39/2012	27 C 260/2012
266.	4 NcC 48/2012	27 C 259/2012
267.	19 NcC 47/2012	27 C 258/2012
268.	17 NcC 161/2012	11 C 386/2012
269.	19 NcC 32/2012	27 C 266/2012
270.	4 NcC 37/2012	27 C 265/2012
271.	4 NcC 47/2012	27 C 264/2012
272.	6 NcC 32/2012	27 C 263/2012
273.	19 NcC 45/2012	27 C 262/2012
274.	19 NcC 279/2012	22 C 231/2012
275.	4 NcC 185/2012	22 C 233/2012
276.	4 NcC 195/2012	22 C 234/2012
277.	19 NcC 268/2012	22 C 266/2012
278.	19 NcC 183/2012	22 C 265/2012
279.	19 NcC 262/2012	22 C 264/2012
280.	19 NcC 176/2012	22 C 218/2012
281.	19 NcC 263/2012	22 C 263/2012
282.	19 NcC 192/2012	22 C 219/2012
283.	17 NcC 194/2012	22 C 221/2012
284.	17 NcC 191/2012	22 C 223/2012
285.	17 NcC 189/2012	22 C 225/2012
286.	19 NcC 187/2012	22 C 226/2012